

Поцілунок під подушку

Панденятко Пандик було одним з тих дітлахів, яких дуже важко вкласти спати.

Щовечора мама-панда засмикувала важкі штори, розстилала маленьке ліжечко, діставала із шафи ковдру, збивала подушки і кликала малюка до сну.

Вона співала колискові, читала казочки й ніжно гладила його теплою лапою. А Пандик увесь час крутився з боку на бік. Поки врешті-решт не засинав, уткнувшись носом у подушку.

— Сьогодні в мене є для тебе дещо особливе, — якось сказала мама панда.

— Що? — зацікавився малий.

— Це допоможе тобі швидко й міцно заснути. А ще — не крутитися! — сказала мама й ніжно обійняла синочка.

— То що ж це таке? — допитувався малий.

— Увечері обов'язково дізнаєшся!

Увесь день Пандик тільки й думав про це особливе «дещо». Тож коли настав час збиратися до сну, він вирішив допомогти мамі з приготуваннями. Адже так він швидше дізнається про її сюрприз!

— Ось так! — сказав Пандик і запнув важкі штори.

Крізь них пробивалося таємниче місячне світло.

— Тепер треба розстелити ліжко, — сказала мама.

І вони вдвох легко із цим упоралися.

— Ще ж потрібна ковдра! — згадав малий і дременув до шафи.

Разом з мамою вони дістали її з полиці й акуратно поклали на ліжко.

А що ти зазвичай робиш перед сном?

Ти вкладаєшся спати самотійно чи разом з мамою чи кимось із дорослих?

